

ber sig til 1 å 200 Rd., vil dette dog blive meget søleligt, naar først en saa stor Afkortning som den, der her er Tale om, har fundet Sted. I Loven selv er det jo foreskrevet, at den efter Forløbet af et vist Antal Aar skal underkastes en Revision, og hvis nogen Lov kan give Opfordring hertil, saa er det ganske vist en Lov som denne, idet der jo her er Meget, som skal prøves, og Meget, som man jo heller ikke kan faa nogen ret Forvisning om, uden at det først kommer til praktisk Anvendelse, men netop i et saadant Tilstrømning synes der ikke at være den mindste Grund til at foretage en yderligere Reduktelse i disse i Forhold til den tidligere Stilling i Henseende til Indtægten betydeligt reducerede Embeder. Muligvis kan det vise sig som Resultat af de Erfaringer, som kunne gøres i denne Tid, at der, da en Mængde af disse Præster ere komne i andre Embeder, og i alt Fald flere nye ere komne til, kunde være mindre Opfordring til at blive staaende netop ved disse bestemte Beløb, og muligvis vilde man kunne komme til en anden Opfattelse af, hvad der maatte være det Rette, saa at man f. Ex. opstillede et vist Antal Embeder, som lønnes endnu noget høiere, medens som Følge deraf andre bleve satte noget lavere. Dette er jo imidlertid Noget, som ikke ligger for til Behandling, men det at ville gaa hen og tage endnu mere bort fra disse ikke særdeles rundeligt afslagne, høist lønnede Embeder vil efter Ministeriets Mening hverken være nødvendigt eller billigt, men endog meget haardt overfor den Stilling, hvori nuværende Præster vilde komme ved en saadan Vedtagelse. Om man er gaaet noget for vidt med Hensyn til de lavere stillede Embeder, er Noget, som ikke her kan komme i Betragtning, thi det vil dog ikke kunne hjælpe paa de høiere, men saameget er vist, at, naar disse først blive ordnede saaledes, at tiltrædende Præster komme i Embeder paa den Maade, som her er Tale om, saa vil med Hensyn til dem, som efter denne Lov komme ind paa den geistlige

Bei, den Grund ikke kunne anføres, at de ere nødsagede til strax at sætte sig i Gjæld og at leve under Forhold, hvor de ikke ere istand til at skaffe sig det Nødvendige. — Jeg har som sagt ikke nogen Opfordring til at gaa ind paa de Forslag, som gaa endnu yderligere. Der som der kunde være Spørgsmaal om en længere fortsat og gjentagen Forhandling, kunde der vel være Grund til nu at yttre sig om disse, men det er jo aldeles indlysende, at der med dem ikke kan være Tale om Tilendebringelse af Sagen i denne Samling. Sluttelig maa jeg gjentage, at, saaledes som Sagen nu er stillet, og efter det Tidspunkt, hvortil vi nu ere komne, er det min Overbevisning, at man kun ved at holde sig til de Forslag, hvorom Udvalget i sin Helhed har sluttet sig sammen, og paa hvilke Ministeriet efter Forhandling med Udvalgets Medlemmer har erklæret at kunne gaa ind, har nogen Ud sigt til at faa Sagen gennemført.

Klein: Jeg vilde i høi Grad beklage, om disse Forhandlinger skulde føre til det Resultat, at der ikke kom nogen Lov ud af det Lovudkast, som her foreligger. Jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører i Aften har udtalt om, at det fra alle Sider erkjendes, at den foreliggende Lov er en overordentlig vigtig Lov, som i mange Aar har været ønsket af Befolkningen; men naar det saaledes allerede af denne Grund maatte være meget ønskeligt at faa Sagen færdig i denne Session, kan det ikke negtes, at det maa staa som dobbelt bedrøveligt, om Resultatet skulde blive, at der ikke kom Noget ud af Sagen, efterat det har vist sig, at den Forskjellighed i Anskuelse, som hidtil har staaet i veien for en Overenskomst i denne Sag mellem Folkethingets Majoritet paa den ene Side og Mindretal og Landssting paa den anden Side, nu havde god Ud sigt til at blive fjernet. Jeg tør sige, at man i Udvalget med megen Iver og Interesse har arbejdet hen paa at tilvejebringe en Overenskomst med Hensyn til